

temporalem dicitur filius Dei iterum introductus in Orbem terrarum: igitur particula *iterum* alteram importat nativitatem, quæ esse non potuit nisi temporalis.

II. Probatur ex Fulgentio lib. de fide ad Petrum cap. 2. , qui quidem liber citatur a S. Thoma sub nomine Augustini, quia Augustino fuit quidem, se falso attributus, quum re vera Fulgentii sit legitimus foetus ac genuinus. Ait igitur Fulgentius: Natus est semel ex Patre, & semel ex Matre: ergo re vera Christus bis natus est; & per consequens in illo termino *bis* numeratur duplex Christi nativitas. Quod explicat Suarez 3. par. qu. 35. art. 2. in commentario, dicens: „ Quatenus enim ratione saltem analogia nativitatis conveniunt, & inter se distinguuntur, numerari illo modo possunt: nec necesse est, ut sub eadem mensura comprehendantur, neque ut altera interrupta sit, seu cessaverit, hæc enim accidentaria sunt: per se vero sufficit, ut re ipsa origines distinctæ sint, & earum etiam durationes. Ut recte diceretur hic aer bis illuminatus, si postquam ab uno agente lumen in illo productum est, aliud lumen ab alio introduceretur, priori illuminatione non interrupta, sed durate „.

III. Probatur ex Damasceno lib. 3. de fide orthodoxa cap. 7. in medio: *Confitemur duas Christi nativitates; unam, quæ est ex Patre, æternam, & unam, quæ est in ultimis temporibus propter nos*: ergo vere Christo attribuenda est nativitas temporalis.

IV. Probatur a S. Thoma. Natura comparatur ad nativitatem, sicut terminus ad motum, vel mutationem; sed motus diversificatur secundum diversitatem terminorum: ergo nativitas multiplicatur secundum multiplicationem naturarum; atqui in Christo sunt duæ naturæ, divina scilicet, & humana, quatum unam accepit ab æterno a Patre, alteram accepit temporaliter a matre: ergo oportet attribueri Christo duas nativitates, unam, quæ æternaliter natus est a Patre, aliam, quæ temporaliter natus est a Matre.

Dicimus III., attendendo causam filiationis, quæ est nativitas, admitti debent in Christo duæ filiationes, sicuti sunt duæ nativitates: attendendo vero ad subjectum filiationis, quod est persona, vel hypostasis Filii, admitti debet in Christo una tantum filiatio, sicuti est una tantum hypostasis, vel persona.

I. Probatur ratione, & verbis S. Thomæ:

„ Unitas enim relationis, vel ejus pluralitas non attenditur secundum terminos, sed secundum causam, vel subjectum. Si enim secundum terminos attenderetur, oporteret, quod quilibet homo in se duas filiationes haberet: unam, quæ referretur ad patrem, & aliam, quæ referretur ad matrem. Sed recte consideranti apparet eadem relatione referri unumquemque ad suum patrem, & matrem propter unitatem causæ: eadem enim nativitate homo nascitur ex patre, & matre, unde eadem relatione ad utrumque refertur. Et eadem ratio est de magistro, qui docet multos discipulos eadem doctrina: & de domino, qui gubernat diversos subjectos eadem potestate. Si vero sint causæ diversæ speciei differentes, ex consequenti videtur etiam relationes speciei differre, unde nihil prohibet, plures tales relationes eidem inesse: Sicut si aliquis est aliorum magister in Grammatica, & aliorum in Logica, alia est ratio magisterii utriusque, & ideo, relationibus diversis, unus & idem homo potest esse magister, vel diversorum, vel eorundem secundum diversas doctrinas. Contingit autem, quandoque, quod aliquis habet relationem ad plures secundum diversas causas, ejusdem tamen speciei: sicut cum aliquis est pater diversorum filiorum secundum diversos generationis actus: unde paternitas non potest specie differre, cum actus generationum sint iidem speciei. Et quia plures formæ ejusdem speciei non possunt simul inesse eidem subjecto: non est possibile, quod sint plures paternitates in eo, qui est pater plurium filiorum generatione naturali. Secus autem esset, si esset pater unius generatione naturali, & alterius per adoptionem. Manifestum autem est, quod non una, & eadem nativitate Christus est natus ex Patre ab æterno, & ex matre ex tempore, nec nativitas est unius speciei; unde quantum ad hoc, oportet dicere, in Christo esse diversas filiationes, unam temporalem, & aliam æternam. Sed quia subjectum filiationis non est natura, aut pars naturæ, sed solum persona, vel hypostasis, in Christo autem non est hypostasis, vel persona, nisi æterna: non potest in Christo esse aliqua filiatio, nisi quæ sit in hypostasi æterna. Omnis autem relatio, quæ ex tempore de Deo dicitur, non ponit in ipso Deo æterno aliquid secundum rem, sed secundum rationem tantum, sicut in prima parte habitum est. Et ideo